



ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Ing. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobkyně: M. I.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupenou obecnou zmocněnkyní Ing. Bc. J. S., DiS, bytem „X“ proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 13.5.2014, č.j. 12539/14/5000-14503-710158,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství ze dne 13.5.2014, č.j. 12539/14/5000-14503-710158, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 18.9.2013, č.j. 1811763/13/2515-05300-506693, kterým bylo rozhodnuto o udělení příklepu v dražbě nemovitostí k parcele st. 158 a budově č.p. 156 na parcele st. 158 v části obce Žatec vše v k.ú. Žatec vydražiteli Ing. D. Č.

Žalobkyně považuje žalobou napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí za věcně nesprávné. Zdůraznila, že majetek postižený dražbou spadal do společného jmění manželů. Proto měl mít manžel žalobkyně v souladu s § 185 zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), stejné postavení v daňovém řízení jako žalobkyně a měly vůči němu být vedeny všechny úkony vedené ze strany správce daně

stejně jako vůči žalobkyni, a to od samého počátku daňového řízení, tedy od zahájení daňové kontroly až po dražbu nemovitostí. V daném případě tomu tak však nebylo.

Žalobkyně zdůraznila, že správcem daně nebyly dodrženy veškeré zákonem stanovené podmínky pro stanovení daně pomůckami. Proti platebním výměrům podala žalobkyně včasné odvolání. V průběhu odvolacího řízení bylo proti žalobkyni zahájeno trestní řízení, a to na základě podnětu Finančního úřadu v Žatci. Následně žalobkyně popsala průběh trestního řízení s tím, že nakonec bylo trestní stíhání zastaveno a žalobkyně byla pravomocně zproštěna obvinění s odůvodněním, že se prokázalo, že skutek, pro který byla stíhána, se nestal. Žalobkyně poukázala na skutečnost, že v průběhu trestního řízení se zjistilo, že v daňovém řízení došlo ze strany daňových orgánů k porušení jejích procesních práv. Tyto závěry byly podloženy dvěma znaleckými posudky.

Žalobkyně uvedla, že u příslušného soudu je vedeno řízení o jejím návrhu na předběžné opatření, kterým se domáhá, aby s vydraženými nemovitostmi nikdo do vynesení příslušného rozsudku soudu nemohl nakládat.

Po ukončení trestního stíhání žalobkyně očekávala, že ze strany správce daně dojde k nařízení přezkumného řízení a zrušení nezákonně vystavených platebních výměrů, ovšem k tomu nedošlo. V tomto směru žalobkyně uvedla, že očekávala, že správce daně bude postupovat v souladu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1976/09, ve kterém je konstatováno, že Česká republika je svrchovaný, jednotný a demokratický právní stát založený na úctě k právům a svobodám člověka a občana a každý má právo na náhradu škody způsobené mu nezákonným rozhodnutím soudu, jiného státního orgánu či orgánu veřejné správy či nesprávným úředním postupem.

Žalobkyně uvedla, že považuje postup daňových orgánů vůči své osobě za šikanózní a v rozporu se zásadou obsaženou v § 5 odst. 3 daňového řádu, dle něhož správce daně šetří práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů a třetích osob v souladu s právními předpisy a používá při vyžadování jejich plnění jen takové prostředky, které je nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní. Tento postup však daňové orgány nezvolily.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný ve svém vyjádření stručně zrekapituloval průběh správního řízení. Následně uvedl, že žalobkyni citované ustanovení § 185 odst. 1 daňového řádu je společným ustanovením pro daňovou exekuci, kdy pokud se daňová exekuce týká majetku patřícího do společného jmění manželů, je manžel daňového subjektu o úkonech daňové exekuce vyrozumíván stejně jako daňový subjekt a má ohledně nich stejné postavení, tj. může se proti nim odvolávat apod. Toto ustanovení se ovšem vztahuje pouze na daňovou exekuci, která je dílčím řízením při placení daní. Daňová kontrola, na níž poukazovala žalobkyně, je však dílčím řízením nalézacím, tedy úplně jiným řízením. Postavení manžela daňového subjektu vyjádřené v ustanovení § 185 daňového řádu nelze rozšiřovat i na jiná dílčí řízení. V rámci daňové kontroly není manžel daňového subjektu účastníkem řízení, a proto mu s ohledem na mlčenlivost nemůže být sdělován stav tohoto řízení. Účastníkem řízení v daňové kontrole je pouze daňový subjekt, tedy žalobkyně, které byly veškeré písemnosti, úkony a informace řádně sdělovány a doručovány. Ve fázi nařízení daňové exekuce na majetek ve společném

jmění manželů pak zcela v souladu se zákonem postupoval správce daně i vůči manželovi žalobkyně.

Ve vztahu k popisu trestního řízení vedeného proti žalobkyni žalovaný zdůraznil, že ukončené trestní řízení ve věci obžaloby pro trestný čin zkrácení daně nemá vliv na správní řízení, které je a bylo v době vynesení rozsudku o zproštění obvinění pravomocně ukončeno. Na postup správce daně v daňovém řízení pak výsledek trestního řízení nemá žádný vliv, když se jedná o dvě zcela samostatná řízení.

K namítanému porušení § 5 odst. 3 daňového řádu žalovaný uvedl, že v žalobě není uvedeno, jakým způsobem daňové orgány měly toto ustanovení porušit. Uvedl, že předmětné daňové řízení trvá od zahájení daňové kontroly do současnosti, neboť žalobkyni byly doměřeny daňové povinnosti, které doposud neuhradila. Správce daně se proto v souladu s § 1 odst. 2 daňového řádu snaží dosáhnout zabezpečení úhrady daní. Proběhlým trestním řízením nemohlo citované ustanovení být nikterak porušeno.

Při jednání obecná zmocněnkyně žalobkyně přednesla žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Zdůraznila, že žalobou napadené rozhodnutí nemůže zjevně obstát, neboť je nezákonné. Trvala na tom, že v daném případě došlo k nezákonnému vydání platebních výměrů, z čehož žalobkyně dovodila, že ani provedená dražba její nemovitosti nemůže být posouzena jako zákonná. Postup daňových orgánů vůči žalobkyni byl dle jejího názoru zjevně šikanózní a v rozporu s právními předpisy.

Dále uvedla, že správní spis obsahuje výlučně a jen listiny týkající se exekučního prodeje nemovitosti žalobkyně, tedy správní spis se vztahuje jen k důsledkům celého daňového případu. Má za to, že v předmětné věci by se soud měl náležitě zabývat především příčinou celého daňového případu, kterou zjevně je skutečnost, že v případě žalobkyně byly ze strany správce daně provedeny neoprávněné daňové doměrky. Zdůraznila, že tuto neoprávněnost konstatoval i zdejší odvolací trestní soud v rámci řízení vedeném pod sp. zn. 5 To 462/2004, který zrušil prvotní odsuzující rozsudek Okresního soudu v Lounech, přičemž následně dotyčný okresní soud žalobkyni zcela zprostil obvinění ze spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby. Za tohoto stavu má obecná zmocněnkyně za to, že správce daně měl z úřední povinnosti postupem dle § 55b odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) dodatečně platební výměry zrušit. Takto však správce daně nepostupoval a nepřipustně vše završil daňovou exekucí na nemovitost žalobkyně. K tomu obecná zmocněnkyně žalobkyně doplnila, že předmětná nemovitost je ve společném jmění manželů, avšak správce daně při daňové exekuci a všech doprovodných úkonech zcela opomenul vést řízení i s manželem žalobkyně, tj. M. I.

Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání odkázal na obsah písemného vyjádření k podané žalobě. Podotkl, že vyjádření obecné zmocněnkyně ve vztahu k obsahu správního spisu je pro daný případ zcela irrelevantní. Zdůraznil, že manžel žalobkyně byl vždy řádně obeslán a účastnil se úkonů, u kterých to zákon stanovuje.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost

rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z obsahu správního spisu vyplývají následující relevantní skutečnosti. Žalobkyni byly pravomocně doměřeny daňové povinnosti na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roků 1996, 1997, 1998 a 1999. Neboť žalobkyně dodatečně doměřené daně neuhradila, byly její platby od července 2001 používány vždy na úhradu nejstarších splatných dlužných daňových povinností. V rámci vymáhacího daňového řízení vydaly daňové orgány několik exekučních příkazů, mimo jiné i exekuční příkazy na prodej nemovitostí ze dne 19.12.2002, č.j. 55761/02/203970/6693 k vymození vykonatelného nedoplatku ve výši 1 313 058,97 Kč a č.j. 55763/02/203970/6693 k vymození vykonatelného nedoplatku ve výši 2 219 751,- Kč, a ze dne 19.3.2010, č.j. 14583/10/203970506693 k vymození vykonatelného nedoplatku ve výši 379 378,- Kč a č.j. 14592/10/203970506693 k vymození vykonatelného nedoplatku ve výši 4 126 375,- Kč. Tyto exekuční příkazy řádně nabyly právní moci. Rozhodnutím ze dne 28.6.2012, č.j. 43426/12/203970506693, byl ustanoven znalec Ing. P. B. k ocenění parcely st. 158 a budovy č.p. 156 na stavební parcele st. 158 v části obce Žatec, vše v k.ú. Žatec. Znalec ocenil předmětné nemovitosti obvyklou cenou 3 500 000,- Kč. Na základě tohoto posudku vydal správce daně rozhodnutí o výsledné ceně nemovitostí ze dne 14.2.2013, č.j. 47394/13/2515-05300-506693, ve kterém stanovil cenu nemovitostí v částce odpovídající částce zjištěné znalcem. Toto rozhodnutí nabylo řádně právní moci. Následně byla dražební vyhláškou ze dne 21.6.2013, č.j. 1262046/13/2515-05300-506693, nařízeno konání dražby. Tato dražební vyhláška rovněž nabyla řádně právní moci. Dražba proběhla v souladu s dražební vyhláškou dne 18.9.2013 a o jejím průběhu byl vyhotoven protokol č.j. 1803485/13/2515-05300-506693. Rozhodnutím ze dne 18.9.2013, č.j. 1811763/13/2515-05300-506693, byl udělen příklep k draženým nemovitostem Ing. D. Č. za cenu 2 370 000,- Kč. Proti rozhodnutí o udělení příklepu se odvolala žalobkyně prostřednictvím zástupkyně. O odvolání žalobkyně bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

K námitce, že v rámci celého daňového řízení nebyl řádně uplatňován § 185 odst. 1 daňového řádu a od počátku nebyly vůči manželovi žalobkyně vedeny všechny úkony ze strany správce stejně jako vůči žalobkyni, uvádí soud následující.

V ustanovení § 185 odst. 1 daňového řádu je uvedeno, že týká-li se daňová exekuce majetku patřícího do společného jmění manželů, má manžel dlužníka ohledně tohoto majetku stejné postavení jako dlužník; v pochybnostech se má za to, že majetek patří do společného jmění manželů.

Dle § 134 odst. 3 daňového řádu se daňové řízení skládá podle okolností z dílčích řízení, ve kterých jsou vydávána jednotlivá rozhodnutí. Dílčím řízením se pro účely tohoto zákona rozumí řízení

a) nalézací

1. vyměřovací, jehož účelem je stanovení daně,

2. doměřovací, které je vedeno za účelem stanovení změny poslední známé daně,
3. o řádném opravném prostředku proti rozhodnutí vydanému v řízení podle bodů 1 a 2,
 - b) při placení daní
 1. o posečkání daně a rozložení její úhrady na splátky,
 2. o zajištění daně,
 3. exekucní,
 4. o řádném opravném prostředku proti rozhodnutí vydanému v řízení podle bodů 1 až 3,

c) o mimořádných opravných a dozorcích prostředcích proti jednotlivým rozhodnutím vydaným v rámci daňového řízení.

Z uvedeného ustanovení jednoznačně vyplývá, že daňové řízení je soubor postupů a dílčích řízení, jež ve svém výsledku vedou ke správnému zjištění a stanovení daně a zabezpečení její úhrady a končí splněním nebo jiným zánikem daňové povinnosti s daní související, přičemž exekucní řízení je jedním z dílčích řízení daňového řízení. Každé z dílčích řízení má svá specifika, která vyžadují speciální úpravu vztahující se výhradně k danému konkrétnímu dílčímu řízení.

Citované ustanovení § 185 odst. 1 je systematicky zařazeno v daňovém řádu v díle 5. nazvaném Vymáhání daní, oddíle 1. nazvaném Daňová exekuce a předmětný paragraf je označen jako Společná ustanovení pro daňovou exekuci. S ohledem na uvedené zařazení předmětného ustanovení z hlediska systematického výkladu jednoznačně vyplývá, že jej lze vztáhnout k postavení daňového dlužníka a jeho manžela výlučně v rámci daňové exekuce.

Daňová exekuce je způsob vymožení nedoplatků na daňových povinnostech daňových subjektů. Daňová exekuce se dle § 178 odst. 1 daňového řádu nařizuje vydáním exekucního příkazu. Tedy až na nařízení daňové exekuce a následující úkony v dílčím daňovém řízení v rámci exekucního řízení je možné aplikovat ustanovení § 185 odst. 1 daňového řádu. V žádném případě nelze ustanovení § 185 odst. 1 daňového řádu aplikovat v jiných dílčích řízeních daňového řízení. Na tomto místě soud poznamenává, že předchozí právní úprava obsažená v zákoně o správě daní a poplatků, ustanovení obdobné tomu obsaženému v § 185 odst. 1 daňového řádu neobsahovala a i v případě exekuce vedené na majetek ve společném jmění manželů zůstával v pozici účastníka výhradně daňový subjekt.

Z obsahu správního spisu pak vyplývá, že u všech úkonů v rámci exekucního řízení činěných po účinnosti daňového řádu (tedy po 1.1.2011) bylo toto ustanovení ze strany daňových orgánů respektováno. Panu M. I. byla řádně doručena rozhodnutí o tom, že znalec není vyloučen pro podjatost ze dne 10.4.2012, č.j. 27422/12/203970506693, rozhodnutí o zastavení řízení ve věci ustanovení znalce ze dne 20.4.2012, č.j. 31889/12/203970506693, rozhodnutí o ustanovení znalce ze dne 28.6.2012, č.j. 43426/12/203970506693, výzva k umožnění provedení místního šetření za účelem ohledání nemovitostí ze dne 4.9.2012, č.j. 51977/12/203970506693, rozhodnutí o námitce proti výzvě k umožnění provedení místního šetření ze dne 24.10.2012, č.j. 56913/12/203970506693, výzva k umožnění provedení místního šetření za účelem ohledání nemovitostí ze dne 24.10.2012, č.j. 57030/12/203970506693, rozhodnutí o výsledné ceně nemovitostí ze dne 14.2.2013, č.j. 47394/13/2515-05300-506693, dražební vyhláška ze dne 21.6.2013, č.j. 1262046/13/2515-05300-506693, rozhodnutí o příklepu v dražbě nemovitostí ze dne 18.9.2013, č.j. 1811763/13/2515-05300-506693, i samotné žalobou napadené rozhodnutí. Současně ze správního spisu vyplývá, že manžel žalobkyně práv vyplývajících z jeho postavení

v exekučním řízení aktivně využíval, když podal námitky proti výzvě k umožnění provedení místního šetření za účelem ohledání nemovitostí, žádost o nařízení přezkoumání rozhodnutí o námitce a odvolání proti rozhodnutí o udělení příklepu v dražbě.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že tato námitka je zcela nedůvodná.

Dále žalobkyně namítala, že při stanovení daně pomůckami v jejím případě nebyly dodrženy veškeré zákonem stanovené podmínky a že tato skutečnost byla zjištěna i v rámci trestního řízení, ve kterém byla žalobkyně stíhána pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby.

Jak již bylo uvedeno výše, daňové řízení se skládá z jednotlivých dílčích řízení, která jsou vždy zakončena vydáním určitého rozhodnutí. Ne v každém daňovém řízení nutně musí proběhnout všechna dílčí daňová řízení. Platí však, že dílčí daňová řízení v rovině platební [viz § 134 odst. 3 písm. b) daňového řádu] mohou být zahájena pouze v případě, že bylo pravomocně rozhodnuto v dílčím řízení v rovině nalézací [některé z dílčích řízení uvedených v § 134 odst. 3 písm. a) daňového řádu]. V každém z dílčích daňových řízení je možné opravnými prostředky napadat pouze skutečnosti, o kterých bylo v daném dílčím řízení rozhodováno. To platí i v rámci následného soudního přezkumu. Proto v rámci dílčího daňového řízení exekučního, které je možné zahájit až v okamžiku, kdy byla pravomocně stanovena daňovému subjektu daňová povinnost v některém z nalézacích dílčích řízení, nelze úspěšně namítat nedostatky vztahující se k rozhodnutí, kterým byla pravomocně stanovena daňová povinnost. To pak následně platí i pro soudní přezkum rozhodnutí vydávaného v rámci exekučního řízení. V takovém soudním řízení nelze přezkoumávat pravomocná rozhodnutí, která byla vydána v předchozích vyměřovacích dílčích řízeních. To platí i za situace, kdy jsou následně (např. v rámci trestního řízení vedeného s daňovým subjektem) zjištěny nedostatky, ke kterým došlo v rámci předchozích dílčích řízení, pokud nedojde zákonem předpokládaným způsobem ke zrušení či změně rozhodnutí vydaných v předchozích dílčích řízeních daňového řízení.

Tuto námitku tedy s ohledem na výše uvedené soud rovněž shledal nedůvodnou.

Žalobkyně dále namítla, že rozhodnutí o příklepu je nezákonné, neboť žalobkyně byla rozsudkem Okresního soudu v Lounech ze dne 23.1.2008, sp. zn. 4 T 663/2003, zproštěna obžaloby ze spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, ve vztahu k dani z příjmů fyzických osob za období roku 1996 až roku 1999 a k dani z přidané hodnoty za období roku 1996 až 1999, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro který byla stíhána, s tím, že právě doměřené daně za roky 1996 až 1999 byly důvodem pro exekuční řízení.

Na tomto místě musí soud konstatovat, že rozhodnutí trestního soudu ve vztahu k obžalobě žalobkyně z trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby nemůže mít žádný vliv na skutečnost, že v rámci daňového řízení byly žalobkyni pravomocně doměřeny určité daňové povinnosti. Je nutno zdůraznit, že v rámci trestního řízení a v rámci daňového vyměřovacího řízení se zkoumají a mají zásadní vliv na rozhodnutí ve věci některé zcela odlišné skutečnosti. Zásadním rozdílem mezi uvedenými řízeními je skutečnost, že v daňovém vyměřovacím řízení je na rozdíl od trestního řízení zcela irelevantní otázka zavinění, ve smyslu úmyslu či nedbalosti, ve vztahu ke skutečnosti, že daňová povinnost nebyla v daňovém přiznání žalobkyně stanovena v souladu se skutečným stavem. Jediným cílem dodatečného vyměřovacího daňového řízení je stanovit daňovou povinnost ve správné

výši, aniž by bylo přihlíženo ke skutečnostem, které byly důvodem, že tomu tak nebylo již v daňovém přiznání daňového subjektu.

Výsledek trestního řízení tedy nemohl mít žádný vliv na pravomocně stanovenou daňovou povinnost, která byla stanovena žalobkyni pravomocnými dodatečnými platebními výměry, jejichž právní moc nastala daleko před rozhodnutím soudu v trestním řízení. Rozhodnutím o zproštění obžaloby tak zůstala rozhodnutí o dodatečném doměření daní zcela nedotčena.

K poukazu žalobkyně na skutečnost, že po právní moci zprošťujícího trestního rozsudku očekávala, že dojde k nařízení přezkumného řízení ve vztahu k dodatečným platebním výměrům, soud konstatuje, že z výše uvedeného vyplývá, že zproštění daňového subjektu z obžaloby ze spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby není samo o sobě automatickým důvodem pro zahájení přezkumu ve vztahu k dodatečným platebním výměrům, kterými byla dodatečně doměřena daňová povinnost za období, která byla předmětem trestního řízení.

Rovněž tuto námitku tedy shledal soud nedůvodnou.

K obecné námitce porušení ustanovení § 5 odst. 3 daňového řádu soud uvádí následující.

V ustanovení § 5 odst. 3 daňového řádu je uvedeno, že správce daně šetří práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů a třetích osob v souladu s právními předpisy a používá při vyžadování plnění jejich povinností jen takové prostředky, které je nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní.

Žalobkyně nijak blíže nespecifikovala, v čem spatřuje porušení uvedeného ustanovení ze strany daňových orgánů, pouze uvedla, že jejich postup považuje za šikanózní. Po prostudování správního spisu soud konstatuje, že neshledal žádný důvod k tomu, považovat postup žalovaného a správce daně ve vztahu k žalobkyni za šikanózní či vybočující ze zákonem stanovených mantinelů. Z obsahu správního spisu vyplývá, že daňové orgány před přistoupením k prodeji nemovitosti v rámci daňové exekuce využily celou řadu prostředků směřujících k uhrazení dlužných daňových povinností od zástavního práva přes příkazání pohledávky až po příkaz na srážky ze mzdy nebo jiných příjmů. S ohledem na výši dlužných daňových povinností tyto postupy nevedly k jejich uhrazení. Proto přistoupily daňové orgány k exekuci prodejem nemovité věci. Zde soud konstatuje, že vzhledem k výši dlužné daňové povinnosti v řádech milionů korun nepovažuje tento krok daňových orgánů za nepřiměřený.

I tuto námitku shledal soud zcela nedůvodnou.

K poznámce žalobkyně, že u příslušného soudu je vedeno řízení o jejím návrhu na předběžné opatření, kterým se domáhá zákazu nakládat s vydraženými nemovitostmi, soud uvádí, že skutečnost v poznámce uvedená nemůže mít žádný vliv na řízení o předmětné žalobě, kterou žalobkyně napadá rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o udělení příklepu k nemovitostem původně ve vlastnictví žalobkyně.

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že námitky žalobkyně nebyly shledány jako důvodné. Samotná podaná žaloba proto není důvodná, a soud ji tedy ve výroku ad I. rozsudku podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a ani je nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 25. ledna 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová